

CAPÍTOL U

¡Ara em toca *a mi*! ¡M'he hagut d'esperar *tanta estona* mentre els altres explicaven les seves històries!

Començaré per dir-vos el meu nom. El meu nom és Pimi. Pimi no és pas el meu nom real, el nom que
5 realment em van posar el meu pare i la meva mare. Pimi
és el nom que jo m'he posat.

¿Quants anys tinc? Els mateixos que vosaltres.

Sé plegar les cames i caminar de genolls. El meu pare
diu que sembla que sigui de goma. ¡Ahir al vespre em vaig
10 posar els peus al voltant del coll i vaig caminar amb les
mans!

¡No, no es pot pas plegar les cames *i* posar-les, alhora,
al voltant del coll! ¡Una cosa o l'altra, però no totes dues!
¿I, doncs, què voleu, convertir-vos en una rosquilla?

15 La meva mare diu que semblo de vinagre. No sé
per què diu de vinagre. Potser hauria de dir que semblo de
gelat.

La meva història és realment llarga, de manera que
valdrà més que us hi assegueu. (Aquest any tinc molta
20 més paciència que l'any passat. L'any passat hauria dit:
«¡Seieu! No us explicaré pas res més fins que no ho feu.
Tinc moltes coses per anar pensant mentre m'espero».)

¡Es ben curios! ¡Ja no m'agrada parlar d'aquesta manera!
L'únic que vull és continuar explicant la meva història.

* * *

La raó d'haver inventat una història és que tots els de la classe n'havíem d'inventar una. El que ara us vull explicar és la història de com es va inventar la meva història. Primer hi ha la història, i després hi ha la història de com va succeir. El que vull dir és que primer va haver de succeir, i que després, *més tard*, va venir la història. Per tant, això és la història del que va venir primer. És la història de com va succeir.

Nosaltres ni ho sabíem que ens havíem d'inventar una història, fins que el Sr. Moliner ens va parlar d'anar al zoo.

El Sr. Moliner és el nostre mestre. Té les orelles que li surten una mica, com ara les meves. Però jo puc bellugar les meves orelles, i ell no pot. (No vull pas dir que ell no pugui bellugar les *meves* orelles. ¡Vull dir que no pot bellugar *les seves*!)

¡El Sr. Moliner és molt i molt vell! ¡Si n'és, que té una filla que està esperant una criatura! ¡Ja fa *realment* molt temps que és a l'escola! Potser sí que va conèixer en Jaume I. (L'any passat l'hi hauria preguntat, però ara tinc més seny.)

En tot cas, el Sr. Moliner ens va dir que faríem una excursió al zoo, i que volia que després cadascun de nosaltres s'inventés una història sobre l'excursió. O sobre

els animals que haguéssim vist. O sobre els llocs de procedència dels animals. O sobre la manera com els animals són capturats i portats al zoo.

—La història pot ser sobre qualsevol cosa que un zoo us suggereixi —va dir el Sr. Moliner.

Ho recordo molt bé, que ens va dir això. Per això, em vaig inventar una història que no tractava pas d'un zoo, sinó d'una cosa que el zoo em va suggerir.

* * *

Quan el Sr. Moliner ens va parlar dels preparatius per l'excursió al zoo, tots vam dir «¡Viscaaa!», «¡Béééé!», «¡Bravooo!». Tots, menys en Nic. En Nic va dir:

—Ben mirat, ¿qui vol anar a un zoo vell? —I va fer una ganyota i es va tapar el nas.

Això em va fer enrabiard. Enrabiard de debò. Vaig dir:

—Nic, ¡ets molt espavilat, tu! ¿Quina olor et penses que faries *tu*, si t'haguessis de passar tot el dia dins d'una gàbia?

Es va limitar a fer-me una llengota. Naturalment, jo també li vaig fer una ganyota: vaig posar els ulls guenyos i amb els dits polzes a les orelles li vaig fer vent.

Llavors em va dir que duia xiclet enganxat als cabells.

Però no era veritat. ¡Segur que ja me l'havia tret tot!

¡N'hi ha que...!

* * *

Just abans de deixar-nos anar a dinar, el Sr. Moliner es va arreparar a la seva cadira i es va netejar un moment les ulleres. Llavors va dir:

—Sobre l'excursió al zoo... voldria dir una altra cosa. Vull que cadascun de vosaltres faci el següent: ¡que cadascun tingui un secret i que no l'expliqui *a ningú*!

Vaig dir:

—Sr. Moliner, ¿ni als nostres millors amics?

—¿Ni a *Vostè*? —va preguntar la Núria.

I el Sr. Moliner va dir:

—Ni a mi.

Llavors va parlar la Isabel. Jo pensava en la Isabel quan vaig dir allò dels nostres millors amics. Ella és la meva millor amiga. La Isabel va dir:

—¿Quina *mena* de secret, Sr. Moliner?

Ell va dir:

—Que cadascú pensi en un animal o un ocell o un rèptil que sigui el seu preferit. Això serà la vostra *criatura misteriosa*. Quan us passegeu pel zoo amb la resta de la classe, obriu ben bé els ulls per veure la vostra criatura misteriosa. I quan la vegeu, penseu en la manera de fer entrar la vostra criatura misteriosa en la vostra història. L'endemà de l'excursió, quan tornem a ser aquí, a la classe, tots explicarem les nostres històries de la criatura misteriosa.

¡Quina excitació que tenia! Perquè no havia pas de rumiar quina seria la meva criatura misteriosa; ho vaig saber de seguida. I sabia segur que ningú més no

tindria la mateixa que jo. ¡Ah, ja estava impacient per veure-la!

Quan sortíem cap al menjador, vaig poder sentir que en Tomi deia coses a la Cati a cau d'orella, per mirar de descobrir quina seria la seva criatura misteriosa.

Pel corredor, la Isabel i jo anàvem —com sempre fem— amb les mans agafades. No ens vam dir res, perquè estàvem pensant. Jo pensava que tenia molta sort de tenir una amiga que no intentaria arrencar-me el secret. Potser ella estava pensant el mateix, perquè, de sobte, es va parar i em va abraçar, i jo li vaig tornar l'abraçada. Érem a dalt de tot de les escales; després, vam baixar les escales cap al menjador.

* * *

A la tarda d'aquell mateix dia, mentre seia al meu pupitre, vaig començar a pensar altra vegada en la meva criatura misteriosa. La Isabel diu que feia cara d'estar somiant.

El fet és que tenia el colze sobre el pupitre i la barbeta recolzada a la mà.

No sé pas quanta estona vaig seure en aquella posició, però devia ser força estona. De sobte, em vaig recordar que era a classe. I llavors em vaig adonar d'una cosa curiosa. ¿Sabeu de què?

El braç se m'havia adormit.

Encara ara no m'ho explico. Si tot el meu jo estava despert, ¿com podia estar adormida una part de mi?

Certament, però, estava adormida. No la podia usar. Era ben bé com si el braç em pengés de l'espatlla. Ni me'l notava, excepte potser d'un petit formigueig.

¿Us ha passat mai, *a vosaltres*, de tenir el *vostre* braç adormit?

¿Oi que és estrany? ¡És com si ni fos teu! Però, ¿com pot ser que una part de tu no sigui teva? ¡Tot el teu jo és teu!

Però, veus, això és el que m'admira. O bé el meu cos i jo són la mateixa cosa, o bé no són la mateixa cosa.

Si el meu cos i jo són la mateixa cosa, llavors *el cos* no pot pas ser *meu*.

I si el meu cos i jo són coses diferents, llavors, ¿qui sóc *jo*?

¡Això comença a sonar com si fos *jo* que sóc una criatura un xic misteriosa!

Quan després en vaig parlar amb la Isabel, va dir:

—Pimi, t'hi capfiques massa. Fixa't, de fet no hi ha cap problema. El teu cos és teu i tu ets del teu cos.

—Certament —vaig dir—, però, ¿puc dir que jo sóc del meu cos *de la mateixa manera* que el meu cos és meu?

* * *

Vaig mirar cap en Bernat i m'hauria agradat poder-li parlar del meu braç adormit. Sabia, però, que seria perdre el temps. En Bernat no em respondria. No deia mai

res... a ningú. En Bernat no havia enraonat des de feia anys.

Vam preguntar al Sr. Moliner si li passava alguna cosa, a en Bernat, però ens va dir que no, que simplement no vol enraonar. Fins i tot ho vaig intentar. De debò que ho vaig fer. M'hi vaig acostar i em vaig asseure al seu costat. I vaig dir:

—Bernat, se m'acaba d'adormir el braç.

Només em va mirar un moment, i després va girar la vista cap a una altra banda. Jo vaig dir:

—El braç semblava de goma. Com si no fos en absolut el meu braç.

Va continuar mirant cap a una altra banda. Llavors vaig dir:

—¿T'agradaria, Bernat, que el *teu* braç semblés fet de goma?

Va ser llavors que es va girar i em va mirar. Es va quedar mirant-me fix, amb aquells ulls que té, que sembla que et travessen quan et miren. Em vaig aixecar i vaig tornar al meu seient.

La Isabel diu que en Bernat té ulls de llop. No sé com pot ser això.

És com quan la meva mare em diu i em repeteix que jo tinc la boca del meu pare.

És com la pregunta que em feia abans: ¿com pot ser que una part de mi sigui d'algú altre?